

בתי המשפט

א 020027/06

בית משפט השלום תל אביב-יפו

בשא 16538/06

תאריך: 25/04/2007

כב' השופט צבי כספי

בפני:

בעניין: בנק מזרחי טפחות בע"מ

התובע/המשיב

נ ג ד

אופקים שיווק ישיר לתיירות בע"מ

הנתבעת/המבקשת

החלטה

למבקשת חוב כספי ניכר אצל הבנק התובע (להלן: "הבנק") אותו תובע הבנק ב"סדר דין מקוצר" בתובענה זו ואין המבקשת מכחישה את קיומו של החוב, גובהו ודרך חישובו.

טענתה העיקרית של המבקשת בבקשתה למתן רשות להתגונן, נוגעת לחשבונות המט"ח שלה בבנק, שם נעשו, לטענתה, פעולות חריגות רבות על ידי מי שהיה איש הכספים של המבקשת, אחד בשם אביסרור אשר ביצע פעולות רכישה ומכירה של מט"ח באופן ספקולטיבי וגרם לה נזק, שאותו יש לקזז מתביעת הבנק.

מתצהירו של מר יואל לוינשטיין (להלן: "יואל"), שהוא מנהלה של המבקשת (סעיף 1 לתצהיר) האמור לתמוך בבקשתה למתן רשות להתגונן, כמו גם מחקירתו הנגדית, לא הצלחתי להבין מהו הנזק שנגרם מפעולותיו של אביסרור [נושא שלגביו הוגשו שתי חוות דעת מטעמה של המבקשת, שאיני רואה צורך להתייחס אליהן, וטוב שכך] ומדוע מוטלת אחריות על הבנק בכל הנוגע לפעולותיו של זה.

ראשית יאמר, אביסרור הנ"ל מוגדר על ידי יואל כדירקטור בחברה (המבקשת) ומנהל הכספים שלה ובעל זכות חתימה בשם המבקשת אולם לא הייתה לו, כך יואל בסעיף 12 לתצהירו, זכות חתימה לבדו בחשבון הבנק ונדרשו לכך שתי חתימות.

דברים אלה הוכחו כבלתי נכונים ולטעמי, כבר מכך נשמטת הגנת המבקשת. אביסרור, כפי החקירה הנגדית, היה האחראי על הפעילות הכספית של המבקשת, היה גם יו"ר (מועצת המנהלים? – צ.כ.) של חברת הבת של המבקשת, פעילותו עד לשנת 2002 הייתה ללא דופי והוא הורשה לנהל פעולות מול חדר העסקאות של הבנק [עמ' 1 לפרוטוקול שורות 1 עד 9, נספח ט' לתצהירו של יואל].

מכאן, שלכאורה, על פני הדברים, מבחינת הבנק, היה אביסרור הגורם הנכון והטבעי שיבצע את פעולות המט"ח של המבקשת מולו, וזאת גם לגישת המבקשת. המבקשת מנסה להפיל על הבנק את האחריות לבדיקת הפעולות של אביסרור מכך שכביכול היו לו חשבונות נוספים בבנק, הוא עשה "שיפטינג" בעסקאות המט"ח בין חשבונותיו לבין אותם חשבונות, הוא ביצע פעולות ספקולטיביות במט"ח שאינן מקובלות ושאר טענות (שלא לכתוב "שאר ירקות") שאין בהם ממש. עקרונית, אין זה מתפקידו של הבנק לבחון את דרך הניהול של ענייניה של המבקשת, בינה לבין עצמה, ואם מאן דהו אצלה חורג מסמכותו או אינו מוסר דיווחים נאמנים למבקשת.

הבנק אינו אמור לשמור על האורגנים של החברה, וכזה היה אביסרור, ולפעול מעל לראשם, בדיווחים לכל אחד מהם על פעולותיו של האחר [ראה לעניין זה, ע"א 4415/03 יואל אהרנשטם נ. בנק פועלי אגודת ישראל בע"מ ואח', פד"י נט' 1 עמ' 799].

בחקירתו הנגדית של יואל התברר כי אם היו לאביסרור חשבונות בבנק, אין המדובר אלא בחשבונות "רדומים" [ראה סעיף 4 לתצהיר החוקר מטעמה של המבקשת, מוצג במ/1 וכן עדות יואל בעמ' 1 לפרוטוקול, שורה 13] ואין בידי יואל ולו חשבון אחד שהוא יכול להצביע עליו כחשבון של אביסרור שלגביו נעשו אותן פעולות "שיפטינג" הנטענות.

למרות טענות יואל על כך שאביסרור ביצע פעולות מט"ח ישירות מול חדר העסקאות של הבנק בארה"ב, הרי משנשאל על כך, לא ידע יואל להשיב אם בכלל יש לבנק חדר עסקאות בארה"ב [שם בעמ' 1 לפרוטוקול] ובכך נמצא יואל טוען טענות שווא, אם לא טענות שקר, בתצהיר, לגבי עובדות שאין לו לעניין כל ידיעה [סעיפים 16 ו 18 לתצהירו].

גם הטענה לפיה היה על הבנק לחשוך במשהו שלא כשר בפעילותו של אביסרור, מכך שמדובר בפעילות ספקולטיבית במט"ח, בעוד שפעילותה של המבקשת כחברת תיירות הייתה רק לעניין שמירת ערך כספיה במט"ח, הובררה כבלתי נכונה [ראה לדוגמה, סעיף 15 לתצהיר יואל וכן סעיף 19 שם].

בנו של יואל, מר עמית לוינשטיין (ראה שורה 5 עמ' 8 לפרוטוקול, בתחילת חקירתו הנגדית), אשר מסר חוות דעת מומחה לתמיכה בטענות המבקשת, מאשר בסופה של חקירתו כי גם "חברות רציניות" קרי, חברות שאין עיסוקן העיקרי בספקולציות במט"ח או ני"ע, עוסקות בספקולציות מט"ח בנוסף לפעילותן הרגילה, וזאת הוא אומר מתוך ניסיונו כבנקאי [עמ' 9 לפרוטוקול].

על כן, גם מבחינה זו, לא הייתה סיבה לבנק "להתעורר" מול פעילותו השוטפת והרבה של אביסרור במט"ח בשם המבקשת.

לעניין זה לא למותר לציין שבעסקיה "הרגילים", ניהלה המבקשת מחזור מכירות של 40 מליון ₪ ותשלומיה במט"ח לספקי שירותים עלו בשנה כדי 10 מליון דולר.

קשה אם כך להגדיר, גם מעצם טיבה וטבעה של המבקשת, מהי אותה פעילות שהייתה צריכה לעורר חשד אצל הבנק, באופן חריף יותר מאשר אצל המבקשת.

קשה להבין את עמדתו של יואל בעניין זה כאשר הוא מאשר כי עמד על פעילות חריגה של אביסרור בבנק אוצר החייל בע"מ, והפסיק אותה, וזאת בחודש פברואר 2003, ולמרות זאת לא עשה דבר ולא הזהיר את הבנק (התובע) באשר לפעילותו של אביסרור בבנק עד לסוף שנת 2003, כאשר מקובל על הכל שבשנת 2002 לא בוצעה כל פעולה שיש למבקשת תלונות בעניינה [עדות המומחה מר פולק בעמ' 6 לפרוטוקול ועדות יואל בעמ' 2 שורות 23, 24 ועמ' 3 שורות 1 עד 10].

הגנת המבקשת היא "הגנת בדים"; מנהל, איש כספים, דירקטור, יו"ר מועצת המנהלים של חברת הבת, מורשה חתימה והמוסמך לבצע עסקאות מט"ח של המבקשת, מועל, אולי, בתפקידו, המבקשת אינה מבקרת אותו, המבקשת יודעת על פעילותו החריגה, שאינה מסכימה לה, בבנק אחר, ובסופו של דבר היא באה בטרוניות אל הבנק במקום לעצמה.

לא די לפתוח בבכי ולשנן "חובת הנאמנות של הבנק", "הפרת תום הלב", "רשלנות" כמעין מנטרות על מנת לזכות ברשות להתגונן או על מנת להימנע מתשלום חוב.

מה שניתן לקבל, בקושי רב, ולא כטענה שמתקבלת אלא כטענה שנשמעת, אצל אדם "מהרחוב", לא מהראוי שישמש מחברה מסחרית, בסדר גודל כמו המבקשת.

בהיותה "הגנת בדים", דין הבקשה להדחות [ע"א 1266/91 יעקב קרן נ. בנק איגוד לישראל בע"מ ואח', פד"י 40 עמ' 193; בג"צ 3349/05 אנדרי מזדיקוב נ. בנק לאומי לישראל בע"מ ואח', "פדאור" (לא פורסם) 05 (13) 783] והיא אכן נדחת בזאת.

המבקשת תשא בהוצאות הבנק בבקשה זו, לרבות שכ"ט עו"ד, בסכום כולל של 10,000 ₪ ומע"מ בצרוף ריבית והצמדה כדין.

המזכירות תעביר העתק החלטתי זו לב"כ הצדדים בדואר.

ניתנה בלשכתי, היום ז' באייר, תשס"ז (25 באפריל 2007) בהעדר הצדדים.